

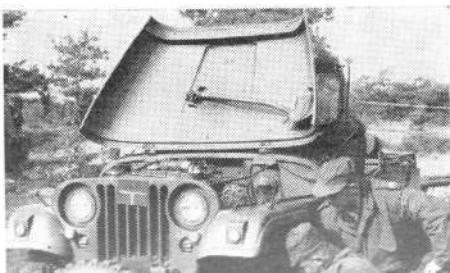
De A-cie, juist teruggekeerd van een oefening, maakt zich opnieuw gereed om uit te rukken

44 INFBAT IN BRABANT

OP de verharde weg van Middelbeers naar Diessen, diep in het mooie Brabantse land, ontmoetten wij op een prachtige najaarsmorgen een zwaar gecamoufleerd peloton tlv 106 mm van 44 Infbat Johan Willem Friso, dat daar rustig aan het oefenen was. Hoe kwamen de mannen van dit bataljon, dat in Zuidlaren is gehuisvest, hier in Brabant verzeild?

Om dit raadsel op te lossen volgden wij de bordjes met codenaam en pijl en arriveerden zo op het militaire oefenterrein Zuid van Oirschot, waar het volledige bataljon zijn bivak bleek te hebben opgeslagen. Majoor C. A. H. de Metter, de plv bc (die na meer dan 7 jaren bij dit parate bataljon te hebben gediend, binnenkort een functie krijgt bij een niet-paraat onderdeel) vertelde ons dat, toen de troep maandag 26 september terugkwam van verlof, men zich meteen na het middagappèl gereed kon maken voor de afmars naar het verzamelgebied in de buurt van Anloo. Hier werd het bivak betrokken, waarna dinsdags de mannen van 102 Transportbat uit Nunspeet het bataljon naar de bossen tussen Oostelbeers en Oirschot vervoerden. Het was de bedoeling, dat men hier tien dagen zou blijven, waarbij de dienst gewoon door zou gaan als in het garnizoen, dus met schietoefeningen in de Harskamp, tlv-schieten in het A.S.K., keuring van een lichting die met kleinverlof ging, doorlichting van andere lichtingsploegen enz. Maar hoofdzaak was natuurlijk het dag en nacht oefenen in een geheel onbekend terrein: het oefenen van de kleine oorlog, het aflossen in voorste lijn, de infiltratie, de compagnie in opmars, in aanval en verdediging.

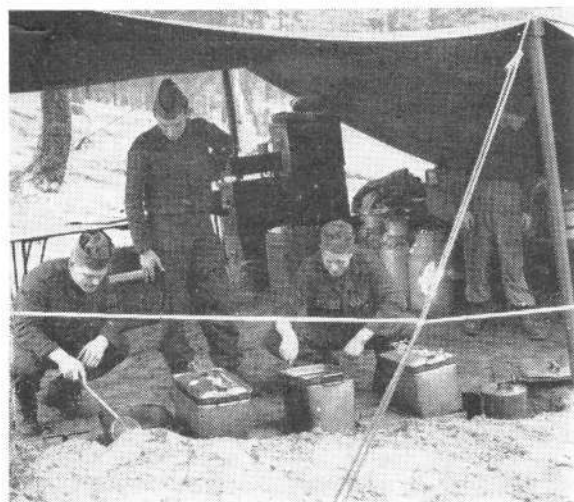
Sld. Tuinman aan het werk in de onderhoudsgroep, onder het wakend oog van sm. Ploeger

Iedereen op oefening

HOE intensief er geoefend werd kwam duidelijk tot uiting tijdens ons bezoek aan het bivak. Wij troffen er in feite vrijwel niemand aan. Alle compagnieën waren het terrein in, alleen de A-cie bleek juist teruggekeerd van een nachtelijke oefening, maar maakte zich nu al weer gereed om opnieuw uit te rukken. Inderdaad waren de mannen een uur later verdwenen om zich te wijden aan

Maar voor hun „warme hap” wordt goed gezorgd

de vele mogelijkheden van de kleine oorlog. Toen was er, wat het bivak betreft, alleen nog activiteit in de keukens, bij de bevoorrading en bij de onderhoudsgroep, bij de workers op de achtergrond, die er elke dag weer voor hebben te zorgen, dat het bataljon zijn taak naar behoren kan vervullen.

Door de bossen en over de heidevelden van het Brabantse land trokken inmiddels de compagnieën naar het opgegeven doel, camouflerden zich, groeven zich in, vielen aan of trokken terug, sloegen als de schemering daalde hun tentjes op voor een korte nachtrust, totdat het alarmsignaal hen weer tot nieuwe actie bracht.

Zo vlogen deze tien dagen voorbij en daar het meestentijds weliswaar tamelijk fris maar tevens heerlijk zonnig weer was, kwamen de mannen van 44 Infbat, donderdag 6 oktober met bruinverbande koppen weer terug in het garnizoen van Zuidlaren, veel, niet te onderschatten, praktische ervaring rijker.

R.

van toestemming voor het gebruik van particuliere terreinen. Niet minder dan 8000 terreineigenaren in het zuiden en oosten van ons land zijn hierbij betrokken geweest. Onze militaire oefenterreinen zijn veel te klein voor dergelijke veldslagen. Teneinde de schade aan de particuliere terreinen te helpen beperken kreeg iedere deelnemende militair een pamflet, waarin hij opgewekt werd andermans eigendom te sparen.

Regen

TERWIJL echter het papier geduldig wachtte, sprak het weer buiten, in de werkelijkheid, een woordje mee. Het was juist de nacht waarin méér regen viel dan anders in weken, met het gevolg, dat in 't Mastbos en op de Galderse heide bivakterreinen in watervlakten, voertuigenparken in modderpoelen veranderden en velen al nat en moe waren voor er nog iets aan de hand was geweest. Om zes uur in de morgen kwam de brigade in beweging, na 2 uur tevoren opdracht tot actie te hebben gekregen.

Tot de verplaatsing behoorde een tocht van ongeveer 60 km over Belgisch grondgebied, o.m. door het 42e bataljon, een eskadron van 41 Tankbat en de Verkenningcompagnie. Het geschiedde in de nog steeds stromende regen. Aan de grens bij Kersel, ten zuiden van Breda, stonden de natte Marechaussees van de Brigade Strijbeek en van de 41 Mar. Cie in de

Het 1e peloton van de 11e Verkenningcompagnie nam bij verrassing deze brug over het Twenthekanaal benoorden Lochem en hield de oprit nog een tijd onder controle i.v.m. mogelijke tegenactie van de „vijand”

plassen, naast de Belgische Rijkswachters, terwijl de tientallen auto's voorbij spetterden over de weg, die al bedreigd werd door de steeds wassende rivier De Mark. In Turnhout, de enige Belgische stad waar de colonne doorheen reed, konden de vroege wandelaars onze doorweekte troepen langs het station zien daveren. De Oirschotse heide was ten slotte het terrein, waarop de beslissende aanval in de loop van de dag geschiedde. Maar daarmee was er nog geen eind gekomen aan de actie. Nadat de eerste horde dus genomen was, had de leiderstaf alweer een nieuwe streep op de kaart klaar, nu in de richting Budel. En zo ging het door, tot zaterdag pas een bivak aan de Maas kon worden opgeslagen.

* * *

TOT de nieuwe verschijningen in verband met de genoemde organisatie-aanpassingen behoren de pioniercompagnie en de verkenningcompagnie. Zij zullen tot elke brigade gaan behoren en hebben een belangrijk aandeel in het overwinnen van de eerste moeilijkheden, bijvoorbeeld bij een opmars. Tijdens de Hordenloop behoorden zij dan ook dikwijls tot de eersten, die de horden

„namen”. Vooral tijdens het tweede deel van de oefening, dat na het weekeinde zich in de Achterhoek en Overijssel afspeelde, was er dankbaar werk. Nadat de 41e Brigade geconcentreerd was rondom Ruurlo en Borculo, volgde een opmars in noordelijke richting langs twee parallel lopende assen. Tot de vele waterhindernissen, die overschreden moesten worden, behoorde het Overijssels kanaal. Bij Lochem bijvoorbeeld werd de brug snel bezet door het eerste peloton van de Verkenningcompagnie, die steeds voor de hoofdmacht uit snelde met haar jeeps,

Menu van 5 in 1 aan de wegkant, liever waterkant. Hier militairen van het 3-D-41 BS

Naast de bestaande brug bij Waalre over de Dommel, bouwde de C-cie 41Geniebat een baileybrug op de door de hoge waterstand drassig geworden oevers

bijgestaan door de daarbij ingedeelde tanks.

Ongeveer tegelijkertijd moesten een eind verderop aan hetzelfde kanaal de verkenner ontdekken dat de ophaalbrug bij Hankate opgeblazen was (in werkelijkheid aangeduid door een bordje met opschrift: „deze brug is kapot”), maar daar kwam de pioniercompagnie weer snel in actie met het leggen van een voetbrug, zodat de infanterie de opmars voorlopig kon voortzetten in afwachting van het maken van een bailybrug door de genie.

Aldus hadden beide eenheden een belangrijk aandeel in een snelle opmars. Om die snelheid ging het onder meer bij

Hordenloop of, zoals men het op de leiderstaf uitdrukte: „We moeten de gang er alvast in krijgen”. Nadat de 41e Brigade woensdag tot bij Assen en Balloo was genaderd kwam het verrassende slot van de oefening. Plotseeling moest de gehele eenheid in verband met atoombesmetting (fall-out) het gebied verlaten en zich naar het kosten tot Stadskanaal en Ter Apel verplaatsen. Het gebeurde midden in de nacht, er hing een dichte mist en alle wegwijzers waren met jute omwikkeld... zodat ieder gedwongen was zich op de kaart te oriënteren. Ook deze laatste horde werd met succes genomen.

Een van de taken van de pioniercompagnie, het leggen van de nodige voetbruggen, zoals deze over het Overijssels kanaal naast de brug van Hankate

